

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

BOGDAN
ISPAS

**REGINA
DE CLEȘTAR**

FIICELE LUNII

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu
Corectură: Mihaela Hura
Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISPAS, BOGDAN
Fiicele lunii: Regina de cleștar / Bogdan Ispas. - Brașov:
Libris Editorial, 2018
ISBN 978-606-8953-11-3
821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799
E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

CUPRINS

PROLOG	5
1.....	15
2.....	27
3.....	45
4.....	63
5.....	89
6.....	101
7.....	115
8.....	133
9.....	153
10.....	171
11.....	187
12.....	203
13.....	221
14.....	239
15.....	277
16.....	291
17.....	323
18.....	341
19.....	357
20.....	375
21.....	393
22.....	407
23.....	425
24.....	447
25.....	459
26.....	475

PROLOG

Cea mai frumoasă zi se poate transforma într-o tragedie în câteva secunde.

Emilia Alecu trăiește cea mai frumoasă zi din viață. După trei ani de studii în străinătate, fiica ei, Valentina, se întoarce acasă. În toți acești trei ani s-au văzut de numai două ori, ceea ce o face și mai nerăbdătoare. La ora paisprezece ar trebui să fie la aeroport, dar până atunci mai trebuie să se scurgă două ceasuri. Cu toate acestea, Emilia este pregătită. Încă de când s-a trezit a simțit că va fi o zi minunată. Niciun nor pe cer, deși meteorologii au emis avertismente de averse; la radio a auzit piesele preferate iar soțul ei a anunțat că se va întoarce din delegație mai devreme, în acea dimineață. Minunat. A curățat camera Valentinei, deși a fost tot timpul impecabilă. Dar dacă doar aerisirea ei înseamnă curățenie, atunci asta a făcut. Apoi i-a pregătit prăjitura preferată, tartă cu cremă de lămâie. Abia așteaptă să o simtă din nou în brațe, să îi spună cât de dor i-a fost de ea.

Se privește în oglindă, sperând să găsească măcar un defect care să îi ocupe timpul. Dar nimic. Cămașa albă cade perfect, părul castaniu îi curge natural pe umeri iar pantalonii bleumarin nu prezintă nicio cută. Aruncă o privire spre ceasul de pe peretele opus. Doar cinci minute trecute peste ora douăsprezece. Pare că timpul s-a oprit în loc. Ar putea să plece încă de pe acum spre aeroport, dar acolo

așteptarea ar fi și mai grea. Distanța până la destinație este relativ mică. O acoperă cu mașina în aproximativ treizeci de minute. Nu are rost. Mai are de așteptat. Așa că își propune să continue de devorat un roman pe care l-a început cu o seară în urmă. Un thriller excepțional despre un tânăr suferind de *xeroderma pigmentosum*, a cărui viață de noapte îl aruncă într-o conspirație bazată pe secrete legate de mutații genetice din care face parte mai mult decât și-ar dori.¹ Nu era o cititoare înrăită a acestor tipuri de romane, dar, datorită ficei ei care, atunci când pune mână pe o astfel de carte devine una cu paginile, pierzând astfel șirul orelor în noapte, s-a hotărât să încerce. Și de atunci a devenit dependentă. Ca de un drog care își cere dreptul asupra trupului și minții ei.

Gândul îi este întrerupt de o bătaie fermă în ușa de la intrare. Instinctiv, își îndreaptă spatele și privește în acea direcție, de acolo, din camera de zi, de unde spațiul larg îi permite. Inima începe să îi bată. Entuziasmată, se grăbește să deschidă, gândindu-se că poate Valentina vrea să îi facă vreo surpriză și a ajuns mai devreme. Dar zâmbetul de pe buze îi dispare la fel de repede precum a apărut. Privește către femeia cu un cap mai scundă decât ea. Felicia are părul drept, până la baza maxilarului. Șuvițele deschise îi ascund firele argintii care, în ultima perioadă, au început să se înmulțească.

– Emilia, de când nu te-am mai vizitat?

Întinde brațele către femeia care încearcă să nu pară deranjată de vizită și o cuprinde într-o strânsoare puternică, deloc caracteristică ei. Apoi, cu un mers ferm, se autoinvită în camera de zi, ignorând șocul de pe fața gazdei. Emilia închide ușa și o urmează, gândindu-se la o scuză pe care ar putea să o folosească pentru a scăpa repede de vecina ei peste limită de băgăcioasă. Și totuși, este uimită de acea apariție și curioasă în același timp de motivul acestei schimbări. Felicia pare diferită. Singurul cuvânt care îi vine în minte și care

1. *În puterea nopții* – Dean Koontz

ar putea să o caracterizeze de obicei este *alunecoasă*. Exact ca un șarpe care se târăște cu precizie și cu răbdare spre pradă până în acel moment în care, împins de siguranța reușitei, își împrăștie veninul în corpul victimei, paralizând-o, pentru ca apoi să se hrănească din deliciul trupului său. Exact așa este Felicia pe care Emilia o cunoaște. O femeie destul de răbdătoare încât să se apropie cu pași mici de cei din jurul ei, purtând masca prieteniei. Când își arată adevărata față este deja prea târziu – victima a fost jupuită de orice secret.

Dar acum... Ei bine, acum Felicia este directă, deloc evazivă, deloc umilă. Când Emilia ajunge în camera de zi, o găsește pe aceasta așezată pe canapea, picior peste picior și cu brațele întinse pe spătar. Pantalonii cărămizii călcați cu dungă și cămașa înflorată sunt completate de o pereche de mocasini negri. Pe lângă acestea, singurul accesoriu pe care îl admite ca fiind specific vecinei ei: zâmbetul fals. În continuare uimită de dezinvoltura femeii, se hotărăște să fie o gazdă plăcută. Nu are de gând să renunțe la bunele maniere, cu atât mai mult de față cu *ea*.

– Cărui fapt îi datorez această vizită?

– Trebuie să recunosc că am venit cu un motiv, recunoaște Felicia misterioasă, privind în jur.

– Te rog, nu dezvălui nimic până nu aduc câte o ceașcă de cafea, spune Emilia, devenind de-a dreptul curioasă, însă Felicia pufnește amuzată, spre exasperarea gazdei, care își simte fiecare centimetru din corp măcinat de nedumerire.

– Cred că o să încerc ceva mai tare decât atât.

Își oprește privirea pe clondirul de pe măsura din dreapta ei. Conține un lichid chihlimbariu, delicios numai de privit. Se ridică de pe canapea și apelează la unul dintre cele trei pahare aflate lângă sticla fasonată. Își toarnă două degete și dă paharul pe gât dintr-o singură mișcare. Emilia privește perplexă, cu gura căscată, spre femeia care strânge paharul la piept ca pe un prieten regăsit după

prea mult timp. De când o cunoaște, nu a văzut-o niciodată punând nici măcar o picătură de alcool pe limbă. Ar putea să îi spună în orice fel, însă numai bețivă nu. Când aceasta se întoarce către ea, își șterge șocul de pe chip și zâmbește, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Felicia scoate un sunet de plăcere.

– Acum, hai să trecem la treburi mai serioase. Are pe buze un zâmbet răutăcios, ca și cum alcoolul ar fi reușit să scoată la suprafață această latură ascunsă. Spune-mi, draga mea, unde este Praful?

Înmărmurită, Emilia uită să respire pentru câteva secunde. Plămâni suferă și aproape se îneacă atunci când aerul își face din nou loc prin căile respiratorii și își reia circuitul.

– Nu știi despre ce vorbești, reușește să răspundă, cu vocea gătuită.

– Bineînțeles că știi! Dacă negi, nu înseamnă că nu o să aflu ceea ce doresc. Numai că va dura mai mult și va fi mai... neplăcut. Se deplasează spre o altă măsuță, aflată la fereastră. Privește imitația în gips a *Domnișoarei Pogany*, apoi se întoarce către Emilia. Ce? Ți-a mâncat pisica limba?

– Sincer, Felicia, dacă joci un joc, atunci nu este unul plăcut. Te asigur. De această dată, folosește un ton ferm, dorind să se impună în fața intrusei. Pentru că, dacă este adevărat ce gândește, atunci aceea este Felicia așa cum ea este regina Marii Britanii. Tot ce trebuie să facă este să nu își piardă cumpătul.

– Nu voiam să se ajungă până aici, dar dacă nu vrei să cooperezi, atunci nu îmi dai de ales, îi răspunde femeia apropiindu-se de ea.

Strecoară mâna la spate, pe sub cămașă, și scoate un Glock de 9 mm. Se joacă încet cu el, trecându-l dintr-o mână în alta, măsurându-i greutatea și savurând șocul de pe fața Emiliei. Apoi îl îndreaptă spre chipul femeii. Aceasta tresare și se retrage un pas în spate. Nu știe ce să creadă, mai degrabă. Că ziua pe care spera să nu fie nevoită să o trăiască vreodată a venit, sau că totul este doar un coșmar și că se va trezi și nimic nu se va fi întâmplat? Ar fi ales cea de-a doua variantă

cu cea mai mare plăcere, dar pistolul care aproape îi atinge fața este atât de real, încât îi distruge orice speranță.

– Felicia, îți spun pentru ultima dată că nu știu despre ce vorbești. Aproape că simte furia care circulă prin venele femeii. Observă un spasm pe buzele acesteia și poate să jure că, pentru o secundă, o strălucire de caramel îi inundă irișii.

– Bine, atunci. Nu mă învinovăți pentru că am încercat. La revedere!, spune Felicia și apasă pe trăgaci.

Dar Emilia este mai rapidă. O prinde de încheietura mâinii și își ferește la timp trupul din calea glonțului, care nimerește peretele din spatele ei. Trage de brațul Feliciei și o prinde de umăr folosindu-și mâna ca pe o gheară, cu care strânge cu toată forța de care dispune. Apoi o lovește cu vârful pantofului în spatele genunchiului piciorului drept, sperând să nimerească nervul popliteu. Felicia țipă și cade în genunchi. Emilia se depărtează și se năpustește pe scările care o conduc spre etaj. Un alt glonț îi ratează urechea, înfigându-se tot în perete. Dar nu are timp să privească înapoi. Se concentrează să nu se împiedice. Știe că, dacă se va întâmpla, acest lucru va coincide cu sfârșitul ei. Mai are de urcat încă o treaptă când durerea o lovește scurt în umărul drept, precum un adevăr rostit cu cruzime. Forța loviturii o împinge înainte, dar se redresează. Apoi șuvoiul de sânge cald îi năvălește pe spinare, scurgându-se pe șanțul coloanei vertebrale. Săgețile din brațul drept o îndeamnă să îl imobilizeze la piept.

Năvălește ca o furtună în dormitorul ei și al soțului, încercând să ignore panica ce i se instalează în corp. Mâna îi tremură incontrollabil atunci când încheie ușa în urmă. Nu are decât câteva secunde la dispoziție. Se așază în genunchi lângă pat și scoate o bucată dreptunghiulară din pardoseală, cu lungimea de aproximativ treizeci de centimetri. În compartimentul secret se află un săculeț de catifea neagră și un telefon mobil. Pornește telefonul cu nerăbdare. Ușa amenință să cedeze din balamale pe măsură ce Felicia lovește

din ce în ce mai tare, din exterior. Emilia formează numărul pe care îl apelează pentru prima dată. Nu știe ce va găsi de partea cealaltă.

O voce de femeie îi răspunde:

– Știi că sunt acolo! Salvează-te dacă poți!

– O să îi dau nenorocitul ăsta de săculeț.

– Dacă asta înseamnă să îți salvezi viața, atunci fă-o! Operează toate în același timp. Este mai mult decât probabil că au intrat în posesia tuturor părților.

Împușcături din nou. Agresoarea folosește trei gloanțe ca să distrugă încuietorea, împrăștiind în jurul ei așchiile ca niște ace de cusut. Cu o ultimă lovitură, reușește să dea ușa de perete chiar când Emilia își înfige tocul pantofului în telefonul mobil. Săculețul pe care aceasta îl ține în mâna sănătoasă are mai degrabă o greutate spirituală, care o apasă și care îi îngreunează până și mișcările. Îl aruncă la picioarele Feliciei, care încă ține pistolul îndreptat spre pieptul ei.

– Ia-ți Praful și ieși afară din casa mea!

Felicia se apleacă și ridică obiectul de interes. Verifică conținutul și zâmbeste mulțumită. Apoi ceva ciudat se întâmplă. Crește în statură, sprâncenele i se îngroașă și se închid la culoare, gura i se lărgeste iar hainele dispar, în locul lor apărând altele, de culoarea nopții. Părul i se ondulează și devine șaten, crescând până la umeri iar brațele se lungesc și devin mai puternice. Ochiul îi strălucesc răuvoitori cu o culoare ciudată, aproape ca și cum irisul ar fi injectat cu un lichid de culoarea zahărului ars. Într-un minut, în fața ei apare un bărbat mulțumit de ceea ce a săvârșit. Un bărbat care o sperie mult mai mult decât Felicia. Se dă câțiva pași înapoi și se oprește în noptiera de lângă pat. Ochiul i s-au umplut de lacrimi care îi încețoșează privirea iar imaginea bărbatului este acum ștearsă, ca într-un vis. Vocea acestuia este mai rece decât glonțul care i-a străpuns umărul:

– Vezi tu, ai reușit să mă scoți din minți astăzi. Dacă ai fi fost o fată cuminte, așa cum te-am rugat, atunci totul ar fi fost mult mai simplu iar tu ți-ai fi continuat liniștită planurile, îi spune acesta cu o voce enervant de calmă. Dar nu, a trebuit să joci rolul de eroină. Iar pentru asta trebuie să plătești.

– Te rog...

Dar cele trei gloanțe care îi străpung pieptul îi frâng ultima fărâmă de speranță. Unul dintre ele îi atinge inima, care încetează să mai bată, răpusă de ambițiile unui criminal cu sufletul mort. Se prăbușește lângă pat. Sângele i se scurge din trupul neînsuflețit, formând o baltă în jurul ei. Își face loc chiar și în compartimentul de sub podea în care a zăcut un secret atâția ani, un secret care nu ar fi trebuit să îi pună viața în pericol. Bărbatul cu ochii de caramel o privește fără niciun fel de compasiune, apoi se retrage, simțind orice altceva în afară de remușcare.

Cea mai frumoasă zi se poate transforma într-o tragedie în câteva secunde, într-adevăr. Emilia a pus la punct fiecare detaliu pentru acea zi, luând în considerare și eliminând orice aspect care ar fi putut să îi deturneze planurile. Sau aproape orice... Pentru că nu se aștepta ca tocmai în acea zi, dezastrul să îi viziteze casa.

August 2014

Viața în cartierele mărginașe este întotdeauna condimentată. Bineînțeles, oricine se poate lăsa păcălit de gazonul perfect din fața casei, presărat cu tufe de flori fără cusur. Oamenii au întotdeauna un aer amabil, cu zâmbetele permanent sculptate pe fețe. Dar adevărul este că întotdeauna există un secret în spatele soției perfecte, al tatălui iubitor sau al ficei rebele.

Gorona poate fi considerat un oraș mare. Cu peste două sute de mii de locuitori, are trei cartiere care înconjoară centrul mușuroiului, locul unde are loc toată agitația. Pe lângă asta, poate fi considerat și un oraș dezvoltat. Sunt construite trei spitale, unul de stat și două particulare, există câte o patrulă de poliție pe fiecare stradă și câte o bancă la fiecare pas. Trei școli și tot atâtea licee găzduiesc viitori conducători ai țării. Nici distracția nu se lasă mai prejos. Unul dintre cele două mall-uri uriașe a fost inaugurat de doar trei zile, astfel încât ușile circulare de la intrare se învârt frenetic. Restaurantele sunt presărate ca scoicile pe malul mării, la parterele blocurilor înalte de cel puțin cinci etaje. Există școli de dans, de pictură, de muzică, astfel încât fiecare locuitor își are locul undeva în oraș. Dar nu numai centrul este cireșa de pe tort. Aici, atractive pot fi taxiurile care se

streceară cu nerușinare prin trafic. Sau poate clădirile de sticlă în spatele cărora se găsesc birouri pline de oameni la costum, cu cravate perfecte, care se agită în jurul șefilor, încercând să le obțină simpatia. Și nu numai. Dar aici agitația este prea mare pentru ca un om să își ocupe timpul cu dezgroparea secretelor.

Adevăratul deliciu este în suburbii, așa cum le numesc românii emancipați. De fapt, este vorba despre acele cartiere construite în stilul promovat de filmele hollywoodiene cu scopul de a păcăli ochiul neștiutor cu privire la gradul de evoluție al țării. Adevărul este că ori persoanele foarte înstărite își permit să locuiască în astfel de zone, ori cei care sunt dispuși să se îndatoreze pe viață. Însă acolo tabloul este atât de liniștit, încât parcă nici vântul nu bate. Dar tocmai aceasta este problema. Totul este suspect de... *ideal*.

Cele trei cartiere din Gorona sunt denumite generic după elementul care le definește. Astfel, există Cartierul Teilor (acolo unde străzile sunt dominate de mirosul dulceag al florilor argintii caracteristice speciei), Magnolia (acolo unde arbuștii înfrumusețează fiecare curte în culorile lor pale) și Glicina (în care aceste plante s-ar cățăra și în cer dacă ar avea posibilitatea). Un astfel de cartier reprezintă locul perfect în care oricine și-ar dori să locuiască. Dar există *perfect*?

Este duminică. Cartierul Teilor este dominat de o liniște aproape totală. Majoritatea locatarilor profită de propriile metode de relaxare după o săptămână grea de muncă. Unii s-au grăbit încă de dimineață spre un picnic hotărât de câteva zile, alții preferă să stea tolăniți în fața televizorului toată ziua, câțiva s-au strâns în curtea din spatele vecinilor și supraveghează carnea care sfârâie pe grătarul încins. Însă, indiferent de activitatea pe care o desfășoară, fiecare dintre ei are mintea preocupată de un gând care nu îi dă pace, exact ca o albină care este hotărâtă să își injecteze veninul în orice victimă, cu orice

preț. Chiar dacă au trecut trei săptămâni de la eveniment, ei nu își pot lua gândul de la cutremurul care le-a zguduit viețile, la propriu. Ei bine, astfel de fenomene nu sunt un subiect nemaîntâlnit. Ele au loc, ocazional. Mulți sunt de acord că ar trebui să fie mai dese și la intensitate mai mică decât unul mare, catastrofal. Dar cel care a avut loc cu trei săptămâni în urmă este cu atât mai special cu cât, deși a fost de intensitate medie, s-a simțit *în toată țara*. Canalele de știri au izbucnit, făcând speculații, alături de oameni mai mult sau mai puțin avizați. Specialiștii nu au putut oferi o explicație rațională. Nu au fost înregistrate mișcări neregulate ale plăcilor tectonice, așa că nu a putut fi numit drept un cutremur propriu-zis. Dar toată lumea l-a simțit. Mai mult decât atât – natura părea că suferă. Vântul gemea pe la fiecare fereastră, nori cenușii au înghițit soarele, împiedicând lumina să pătrundă prea adânc, pentru doar câteva minute care au părut ore. A fost sumbru. Și atunci? Unii au încercat să pună manifestarea pe seama fenomenului de Superlună. Este adevărat că cele două au coincis, dar specialiștii au contrariat, din nou, ideea. Acest fenomen, în care Luna este mai mare și mai strălucitoare, are loc la intervale regulate. Nu este o noutate, cu siguranță. Poate apărea chiar și de mai multe ori pe parcursul unui an. Dar nu a mai fost niciodată însoțit de o altfel de manifestare. O grămadă de întrebări au fost ridicate cu ocazia asta. Întrebări fără răspuns și teorii fără fundament.

Iar acum oamenii se gândesc la extraterestrii care încearcă să preia controlul asupra globului sau chiar la apocalipsă. Există în lume o grămadă de secrete nedescoperite încă. Un astfel de secret poate sta și la baza aceluia fenomen. Dar soarele a ieșit din nou dintre nori, așa cum se întâmplă întotdeauna, iar viețile lor pare că au revenit la normal. Însă există momente în care acea zi le apare în minte, fără niciun avertisment.

Un cuplu face jogging pe trotuar, pe sub brațele puternice ale teilor dezbrăcați de mantaua argintie specifică lunii iulie. Bărbatul încearcă să își regleze pașii după soția lui. Este clar că, dacă ar fi după el, ar alerga mai repede, dar, în acea dimineață, vrea să îi facă pe plac. Au ambii urechile acoperite de căștile de la MP3-playere. Dar el nu ascultă nimic, în speranța că soția lui îi va adresa vreun cuvânt. Nimic din partea ei. Privește înainte, cu ochii dominați de o frustrare nemărginită. Viața nu îi este perfectă, dar nu are de gând să arate asta. Doar trăiește în *suburbie*. Mai mult decât atât – locuiește în Cartierul Teilor, suburbia supremă dintre toate cele trei. Acolo unde casele au cel puțin un etaj, cinci dormitoare și neapărat minimum o menajeră. În fața caselor există cel puțin două mașini și cei mai mulți au și șofer personal. Asta pentru că acolo s-a strâns numai *spuma*, acele familii care au atins fericirea. Oare?

Un Mercedes Clasa C de culoare argintie străbate strada principală. Trece cu un zgomot aproape imperceptibil prin fața curților înflorite, îndreptându-se spre destinație. Evită cu delicatețe un băiețel care învață să meargă pe bicicletă, supravegheat de tatăl lui. Roțile ajutătoare îl mențin pe poziție, în timp ce ghidonul îi tremură vizibil în mâini. Este echipat cu tot ce are nevoie: cască, mânere, cotiere. Este perfect protejat.

Limuzina încetinește când ajunge în fața unei case cu două etaje. Șoferul virează spre stânga și intră pe o alee care îl conduce în fața garajului proiectat pentru patru mașini. Motorul se oprește, apoi toate ușile vehiculului se deschid la unison.

Cei patru membri ai familiei Tudose coboară din mașină. Ion Tudose este cunoscut în întreg orașul drept acționarul majoritar al I.T.&Co. Advertising, cea mai cunoscută agenție de publicitate din zonă. Ajuns la cincizeci și cinci de ani, considerat unul dintre cei mai bogați oameni din țară, alături de o soție frumoasă și doi copii care îi calcă pe urme, este *aparent* un om fericit. Se ridică de pe scaunul

șoferului cu statura lui impozantă, nasul acvilin, părul cărunt, tuns scurt, ochii căprui înconjurați de câteva riduri. Prima care închide portiera este soția lui, Liliana. Are cincizeci și trei de ani, dar se străduiește din răspuțeri să nu o arate, tendință specifică femeilor din prezent, care nu pot accepta trecerea timpului. Are părul lung, vopsit în culoarea frunzelor de toamnă târzie. Ochii verzi, pătrunzători, privesc cu tristețe către soțul ei. Cei doi copii i-au moștenit privirea seducătoare: Ștefan, primul lor copil, care tocmai a împlinit douăzeci și opt de ani și Eva, douăzeci și cinci. Fizic, au luat cele mai frumoase trăsături de la ambii părinți.

Eva își flutură părul arămiu, lung, cu fir gros, tuns în scări. Și-a acoperit ochii umflați de plâns cu o pereche mare de ochelari de soare. Ștefan dă ocol mașinii și se oprește în spatele ei. Îi place să meargă la sală, de cele mai multe ori însoțit de sora lui, pentru că îi place să atragă privirile. Iar corpul, în care investește destul de mult timp, îi asigură succesul. Numărul femeilor care au trecut prin patul lui a depășit de mult limita bunului simț. Asta doar pentru că adoră să se simtă flatat. Nici Eva nu este ușă de biserică. În schimb, ea privește bărbații ca pe niște trofee. Trebuie să îi aibă pentru că merită și punct.

Acea duminică nu este însoțită și pentru ei, ca pentru mulți alții. Este clar. Sunt cu toții îmbrăcați în haine negre. În ciuda rochiei simple, până la genunchi și lipsei machiajului de orice fel, Eva tot reprezintă diamantul care înfrumusețează familia Tudose. Se îndreaptă cu toții spre casă, fără să își adreseze vreun cuvânt, unul altuia. Ștefan a cuprins-o pe sora lui pe după umăr și încearcă să ascundă durerea acută de tibie pe care o are de câteva zile. Ceilalți sunt destul de împovărați și nu au nevoie de văicărelile lui.

Femeia care îi întâmpină la intrare le aruncă priviri pline de compasiune. Numele ei este Angela și este menajera familiei de cincisprezece ani. Toată lumea îi spune Angi, pentru că este mai

simplic. În același timp, toată lumea o apreciază, pentru că reușește să își îndeplinească sarcinile cu succes. Dar relația ei cu ceilalți nu a depășit niciodată statutul ei de menajeră. Și nici nu se așteaptă la mai mult. Este o femeie de patruzeci de ani, cu picioarele pe pământ. Face o scurtă plecăciune și se face nevăzută imediat ce toți membrii familiei o asigură că nu au nevoie de ajutorul ei.

Intrarea se deschide spre camera de zi, o cameră căptușită în lemn și piatră. Membrii familiei coboară cele trei trepte care îi conduc în spațiul imens, aerisit, construit în stil modernist. Ferestrele uriașe luminează încăperea. O canapea pe colț, parcă ruptă din filmele SF, tronează în centrul camerei, oferind puritate prin culoarea albă.

– Eu merg să fac un duș, spune Ștefan. Este singurul care vorbește de când au plecat de la cimitir.

– Merg și eu la mine în cameră.

Cea care vorbește de această dată este Eva. Are o voce suavă, dar sigură, ca o panglică de mătase roșie care pare firavă când, în realitate, este mai rezistentă decât o sfoară. Și-a înlăturat ochelarii. Ochii verzi păstrează încă o tentă rozalie, dar și-a promis că nu o să mai plângă. Durerea din piept, însă, este cea care o îngenunchează și se întreabă cât o să dureze până o să dispară. Un fior de teamă îi trece prin tot corpul atunci când gândul că s-ar putea să nu îi treacă niciodată îi fulgeră mintea. Dar o aude deja pe bunica Vera cum îi spune: „Bagă-ți mințile în cap! O femeie trebuie să fie precum un diamant. Chiar dacă în profunzime nu este altceva decât o banalitate, imaginea ei trebuie să descrie enigmă și duritate. Fruntea sus și zâmbetul pe buze. Și nu uita! Folosește zâmbetul misterios.”

Eva îi dă ascultare și de data asta folosește zâmbetul ei natural, atât de frumos pe buzele senzuale. Știe că bunica Vera va fi întotdeauna vie în sufletul ei. Urcă treptele care conduc spre etaj. Plăcile de lemn pare că sunt suspendate în aer, prin magie. Ion se retrage în biroul lui. Rămasă singură, Liliana se hotărăște să își onoreze soțul cu prezența.